

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Φεβρουαρίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 5

Αἱ ἀνεψίαι τοῦ κ. Βῶρκε

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

ΛΥΤΗ ΕΙΝΕ!

Αἱ λέξεις αὐταὶ αἱ ἡμίσεστοι καὶ κινεῖσθαι, τὸσον ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν ὅσον ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐγράφησαν ὑπὸ τῆς ἰδίας τοῦ χειρὸς. Ἀπαράλλακτος ὁ γραφικὸς τοῦ χαρακτήρ! Καὶ ἂν τῷ ἔμμενον ἀκόμη ἀμφιβολία, πᾶσα ἀμφιβολία ἐξηλείφθη, ὅταν εἶδεν εἰς τὸ τέλος τῶν γραμμῶν ἐκείνων μίαν ὑπογραφήν, — τὴν ἰδικήν του!

Ἀνέγνωσε καθαρῶς τὰς λέξεις: «Μένω μὲ ἀγάπην», ἔπειτα μερικὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας δὲν κατῴρωσε νὰ ξεχωρίσῃ, καὶ ἔπειτα: «Ἀρχιδιάδης Βῶρκε», τὸνομα του! Τότε ἐπλησίασε τὸ χαρτίον εἰς τὸ ζωρὸν φῶς τοῦ πολυελαίου, καὶ ἀνέγνωσε χωρὶς δυσκολίαν καὶ τὰς ἄλλας λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν διέκρινε πρῶτα: Ὑπῆρχεν ἐν ὁ, ἔπειτα ἐν γράμμα σδυμένον, ἔπειτα ἐν δ, ἔπειτα ἐν ἡ δύο γράμματα σδυμένα. ἔπειτα ἓνα λ, ἐν ἄλλο γράμμα σδυμένον, ἡ κατάληξις ος καὶ ἡ ἀντωνυμία σ ο υ. Μὰ τί λέγει λοιπόν;... Θεέ μου! εἶνε δυνατόν;... Πλησιάζει ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸ φῶς, καὶ τώρα ὁλόκληρος ἡ λέξις τῷ παρουσιάζεται, ὡχρὰ μὲν, ἀλλ' ὅχι τὸσον ὡχρὰ, ὅσον ἐγένιν ἐξάφνης ἡ ὄψις τοῦ κ. Βῶρκε. Ἡ λέξις ἦτο «ἀδελφός» καὶ ἡ φράσις ὅλη ἦτο αὕτη:

«Μένω μὲ ἀγάπην, ὁ ἀδελφός σου ΑΡΧΙΔΙΑΔΟΣ Βῶρκε.»

Ὁ κ. Βῶρκε ἐρρίφθη εἰς μίαν πολυθρόναν, διότι ἡ συγκίνησις του ἦτο τὸσον μεγάλη, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ στέκεται εἰς τοὺς πόδας του. Ἐξήτασεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἐπιστολήν, ἐγύρισε τὴν σελίδα καὶ εἶδε τὴν ἡμερομηνίαν. Ἦτο γραμμένη πρὸ δέκα ἐτῶν, καὶ μερικαὶ λέξεις, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐφάνερωναν ὅτι περιέχει συμβουλὰς, παρακλήσεις, καὶ συγχρόνως ἀνακοινώσεις περὶ τῆς ἰδίας τοῦ φοιτητικῆς ζωῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Δουβλίνου.

Ὁ κ. Βῶρκε μόνον ἓνα ἀδελφὸν ἐγνώρισε, τὸν Δόνουγον, ὁ ὁποῖος ἔκαμε διαφόρους νεανικὰς τρέλλας, καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ὑπῆρξε διὰ τοὺς γονεῖς του—ἀποθανόντας πρὸ πολλοῦ,—ἀφορμὴ μεγάλων θλίψεων καὶ ἀνησυχιῶν. Διὰ πολλὰ χρόνια δὲν ἔδωσε κα-

νὲν σημεῖον ὑπάρξεως, καὶ ὁ κ. Βῶρκε ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνῃ. Τὸν ἡγάπα τρυφερῶς, καὶ συχνὰ τὸν ἐνεθυμεῖτο μὲ λύπην βαθεῖαν. Καὶ ἰδοὺ ὅτι τώρα, εἰς τὴν βαλίσταν τοῦ κορασίου, ἀνεύρισε τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε γράψῃ πρὸ δεκαετίας, διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὸν ἀπόντα νὰ παραιτήσῃ τὰς τρέλλας του καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην, — καὶ τὴν ὁποίαν ἐπιστολήν, ὑπέθετεν ὅτι οὐδέποτε εἶχε λάβῃ ὁ ἀδελφός του.

Πῶς ἐξηγεῖτο αὐτὸ τὸ αἰνίγμα;

Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἐξηκολούθησε τὰς ἐρευνὰς του καὶ ἀνεκάλυψε παλαιὸν σημειωματάριον, ἐφορμένον ἀπὸ τὴν χρῆσιν καὶ ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ χρῶμα θὰ ἦτο ἄλλοτε κόκκινον.

Τὸ ἐκύτταξε μὲ κατάπληξιν. Ὡς τὸ ἐνεθυμεῖτο κάλλιστα! Ὁ ἴδιος τὸ εἶχε προσφέρει κάποτε εἰς τὸν Δόνουγον, κατὰ τὰ γενέθλιά του, ὅταν ἀκόμη ἦσαν καὶ οἱ δύο παιδιὰ. Ὡς, πόσον ζωηρῶς ἐνεθυμεῖτο τὸ παιδρότατον παλλικάρι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε χαρίσῃ! Κ' ἐνόμιζεν ὅτι ὁ ἀδελφός του εὗρισκετο τώρα ἐκεῖ ζωντανός, ἐνώπιόν του, ὅτι ἦτο ἡ ἰδία ἐκείνη στιγμή, καὶ ἦν τῷ ἐνεχείριζε τὸ δῶρον τῶν γενεθλίων του...

Ἐξαφνα ἤνοιξε τὸ σημειωματάριον καὶ εἶδε τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του, γραμμένον εἰς τὴν πρώτην σελίδα, μὲ τὸν παιδικὸν ἐκείνον καὶ ἀκατάστατον χαρακτήρα. ὁ ὁποῖος τοῦ ἦτο τὸσον γνωστός. Καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ὀνομάζομαι Δόνουγος Βῶρκε, τὸ σημειωματάριον τοῦτο μοῦ ἀνήκει.

«Καὶ τότε σὺν τοῖς ἄλλοις, μικροῖς τε καὶ μεγάλ-

«Καὶ τὴν ἐπανεφέρει τρέχων ὡς τὸ τραπέζι.» (Σελ. 38, στ. γ'.)

λοις, ἐμὸν ὑπάρχει κτῆμα, δῶρον ἀδελφοῦ.
« Μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ὅλοι εἰμποροῦν νὰ τοῖδουν.
« Αἱ σελίδες αὐταὶ μόνον εὐγενεῖς σκέψεις θὰ περιλάβουν.

« Καὶ τὸνὸμά μου θὰ μείνῃ ἐσαεὶ ἐν τιμῳ, ὅπως αἱ σελίδες αὐταὶ. »

Πόσον εἶχον γελάσῃ τότε, ὅταν ἔγραψαν τὰς φράσεις αὐτάς, καὶ καθεὶς ὑπαγόρευε τὴν ἰδικήν του, μετὰ τὴν σειράν! Καὶ τώρα ὁ Ἀρχιδάδης, εἰς τὸ Δουβλίνον, εἰς τὴν κομψὴν οἰκίαν τῆς Πλατείας Φιτσοὺιλιαμ, τὰς ἀνεγίνωσκε πάλιν, ἀλλὰ φεῦ! μόνος... Ποῦ ἦτο λοιπὸν ὁ Δόνουγος;

Τὰ περισσότερα φύλλα τοῦ σημειωματαρίου ἦσαν ξεσχισμένα μερικὰ εἶχαν σημειώσεις παλαιάς, κακογραμμένας, χωρὶς ἐνδιαφέρον. Ἀλλ' ὑπῆρχε καὶ ἐν θυλάκιον εἰς τὸ κάλυμμα τοῦ σημειωματαρίου, περιέχον ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτόν. Μετὰ χεῖρα ἀνυπόμονον τὴν ἀπεσφράγισε καὶ ἀνέγνωσε ταχέως τὰκόλουθα:

« Ἀγαπητέ μου Ἀρχη,
« Εἶμαι βέβαιος ὅτι πρὸ πολλοῦ θὰ με θεωρῇς ὡς ἀποθαμένον, καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἀπατάσαι καὶ πολὺ, διότι θάποθάνω πρὶν φθάσῃ ἡ ἐπιστολή μου αὐτῇ εἰς χεῖράς σου. Ἡ προσφιλὴς μου σύζυγος — δὲν ἤξευρες ὅτι εἶχα νυμφευθῇ, — ἀπέθανε, καὶ πηγαίνω νὰ τὴν συναντήσω εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ὁ εὐσπλαγχνὸς Θεός, ὁ ὁποῖος με ἀξίωσε νὰ μετανοήσω διὰ τὰ σφάλματά μου καὶ διὰ τὰς τρέλλας μου, ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ το ἐπιτρέψῃ. Ἀλλ' ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, θὰ σου στείλουν τὸν μόνον μου θησαυρόν, τὸν ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰ στερηθῶ ὅσον ὑπάρχω ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον: τὴν πολυαγαπημένην μου κόρην. Ὁ θεὸς Ἀρχης, τὸ εἰσεύρω, θὰ φανῇ καλὸς πρὸς αὐτήν, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ατυχοῦς ἀδελφοῦ του, καὶ ἂν ἔχῃς σύζυγον καὶ τέκνα, καὶ αὐτὰ ἐπίσης θὰ τὴν ἀγαπήσουν πρὸς χάριν σου.
« Χαῖρε διὰ παντός, παλαιέ μου σύντροφε, ἀδελφέ Ἀρχη! Καὶ ὅμως πόσον θὰ ἦτο ὠραῖον, νὰ σ' ἐβλεπα ἄλλην μίαν φοράν!

« Ἐγκαρδίως ἰδικός σου
ΔΟΝΟΥΓΟΣ ΒΩΡΚΕ »

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ὁ Ἀρχιδάδης ἀπέμειναν ἀκίνητος, μὴ δυνάμενος σχεδὸν νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. « ὦ, τί εὕρισκε μέσα εἰς τὸ σημειωματάριον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφύπνισε τὸσας παλαιὰς ἀναμνήσεις σου! Μήπως ἦτο λάθος; Μήπως παρεξήγηται τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιστολῆς; Ὁχι, ὄχι! Καὶ τώρα ἐξηγοῦντο ὅλα. Τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐκοιμήτο ἐπάνω, τὸ ὁποῖον εἶχε θυπεύσει καὶ φιλήσῃ, τὸ ὁποῖον εἶχε καθήσῃ εἰς τὰ γόνατά του καὶ σφίγγῃ εἰς

τὰς ἀγκάλας του, ὅταν ἀκόμη τὴν ἐνόμιζε μικρὰν ξένην, περαστικήν, — ἦτο ἡ ἀνεψία του, ἡ κόρη τοῦ ἀδελφοῦ του Δονούγου, ὁ ὁποῖος, ὡς ἐξήγετο ἐκ τῆς ἐπιστολῆς του, τώρα πλέον θὰ εἶχεν ἀποθάνῃ. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

« Ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξύπνησεν ὁ κ. Βώρκε, — διότι εἶχεν ἀποφασίσῃ ἐπὶ τέλους νὰ κατακλιθῇ, — ἐδυσκολεύθη πάρα πολὺ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του, ὅτι τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα διηγήθημεν, συνέβησαν πραγματικῶς. Ὁ θάνατος τοῦ Δονούγου τῷ ἐφάνετο δυστύχημα ὄχι μόνον θλιβερότατον, ἀλλὰ καὶ ἀπροσδόκητον καὶ ὁμως, ἂν ὁ θάνατος οὗτος τῶντι ἦτο πρόσφατος, ὁ κ. Βώρκε τὸν εἶχεν ὑποψέσει τοῦ καὶ τὸν ἔκλαιε πρὸ ἐτῶν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι θνήσκων, ὁ Δόνουγος τῷ ἄφρινε γλυκεῖαν καὶ πολύτιμον κληρονομίαν: τὴν θυγατέρα του, διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὴν ἀναθρέψῃ. Καὶ τὸ κοράσιον εἶχεν ἤδη κατακτήσῃ τὴν καρδίαν του, διὰ τῆς παιδικῆς του ἀφελείας καὶ χάριτος, πολὺ πρὶν νὰ μάθῃ καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο θυγάτηρ τοῦ Δονούγου, τοῦ πολυαγαπημένου του ἀδελφοῦ.

« Ὅταν ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπέζι διὰ τὸ πρόγευμα ὁ κ. Βώρκε παρεκάλεσε τὴν Βριγίταν νὰ τῷ φέρῃ τὸ κοράσιον. Ἡ Ρόζα εἰσῆλθε χοροπηδῶσα, ζωηρά, φαιδρῶτα. Ἐπῆδονεν ἀμέσως εἰς τὰ γόνατά του, καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ ζητήσῃ ὀλίγον ὄρεον, καὶ ἀπὸ μερικὰ μάλιστα πολὺ. . .

« Ὅταν ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπέζι διὰ τὸ πρόγευμα ὁ κ. Βώρκε παρεκάλεσε τὴν Βριγίταν νὰ τῷ φέρῃ τὸ κοράσιον. Ἡ Ρόζα εἰσῆλθε χοροπηδῶσα, ζωηρά, φαιδρῶτα. Ἐπῆδονεν ἀμέσως εἰς τὰ γόνατά του, καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ ζητήσῃ ὀλίγον ὄρεον, καὶ ἀπὸ μερικὰ μάλιστα πολὺ. . .

« Ἀλλ' εἰς τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς ἡ Βριγίτα πάλιν ἐφάνη ἀδιάλλακτος. Διεμαρτυρήθη ὅταν ἡ μικρὰ Ρόζα ἐζήτησε κοτολέταν, ἐφώνησεν ὅταν ἐζήτησεν ὀμελέτταν, καὶ διεκήρυξεν ὅτι τὰ φαγητὰ αὐτὰ ἦσαν τόσο ὀλίγον ἀκατάλληλα διὰ τὸ πρόγευμα παιδίου, ὅσον καὶ διὰ τὸ γεῦμά του τὰ γλυκίσματα «ποῦ ἤθελε νὰ τῆς δώσῃ χθὲς ὁ κύριος, γιατί ὁ καϊμένος δὲν ξερεῖ ἀπὸ παιδιὰ. »

Γαλατσόσουπα διὰ πρόγευμα, κρέας βραστόν ἢ πουλὶ ψητὸν διὰ γεῦμα, — αὐτὸ ἦτο τὸ πρόγραμμα τῆς Βριγίτας. Ὁ κ. Βώρκε ἠναγκάσθη νὰ το ἐπικυρώσῃ, καὶ οὕτως ἐνάπιον τῆς Ρόζας ἐτοποθετήθη μόνον ἐνα καλὸν πιάτον γαλατσόσουπα, τὸ ὁποῖον ἡ μικρούλα ἄδειασε χωρὶς τὴν παραμικρὰν διαμαρτυρίαν.

« Καὶ ἂφ' οὗ φάμα, θὰ με στείλῃς πάλιν ἐστὸ βαπόρι; ἡρώτησε.

« Ὁχι, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ κ. Βώρκε. Ἡ Ρόζα θὰ μείνῃ μετὰ τὸν θεῖον Ἀρχην. Καὶ τὴν ἐκύτταξε μετὰ προσοχὴν, ἐν ᾧ ἔλεγεν αὐτὰς τὰς λέξεις: Θὰ τῆς ἐκαμνῶν ἄρα γε ἐντύπωσιν; ὅθ' τῆς ὑπενθύνειαν τίποτε; ὁ Δόνουγος εἶχε προσφέρει ποτὲ τὸνὸμά του ἐμπρὸς τῆς; Βέβαια, πρὶν νὰ τὴν στείλῃ, θὰ τῆς εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ θεῖου, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁποῖου θὰ ἔμενε τοῦ λοιποῦ.

« Ἀλλ' ἡ μνήμη παιδίου τετραετοῦς δὲν εἶνε πολὺ ἰσχυρά. Καὶ ἂν ἤκουσε ποτὲ ἡ Ρόζα νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ θεῖου Ἀρχην, ὅπωςδῆποτε οὐδεμία ἀνάμνησις ἔμενεν εἰς τὸν νοῦν τῆς. Ἡρξέσθη νὰ χαμογελάσῃ, καὶ εἶπε μετὰ τὴν συνήθη τῆς ἡρεμον εὐθυμίαν:

« Καὶ ποῖος εἶνε πάλιν αὐτὸς ὁ θεῖος Ἀρχης;

« Ὁ κ. Βώρκε ἠσθάνθη κάποιαν ἀπογοήτευσιν.

« Μὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ θεῖος Ἀρχης, ἀπεκρίθη. Ὁ μπαμπᾶς δὲν σου ὁμίλησε ποτὲ γιὰ μένα;

« Ἐνευσεν «ὄχι» τὸ ξανθὸν κεφαλάκι, καὶ μετὰ τὸ χαριτωμένον ἐκείνο πείσμα τῶν παιδιῶν, δὲν ἠθέλησε πιά νὰκούσῃ τίποτε.

« Στὴ θεῖα Μίλλυ! ἐφώνησε. Θέλω νὰ πάγω ἐστὴ θεῖα Μίλλυ!

Καὶ πηδῆσεν ἀπὸ τὸ καθίσμα τῆς, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μέσα εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὡς νὰ ἐφευγε διὰ ταξίδι. Ὁ κ. Βώρκε τὴν ἐκυνήγησεν ἕως τὴν θύραν, τὴν ἐσήκωσεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του, τὴν ἐφιλήσεν καὶ τὴν ἐπανάφερε τρέχων ὡς τὸ τραπέζι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Ὁ πόθος τοῦ παιγνιδίου εἶνε ἔμφυτος εἰς τὰ παιδιά. Δὲν τα μανθάνουν οἱ μεγάλοι νὰ παίζουν ἀπεναντίας, εἰς τὰ παιγνίδια, αὐτὰ διευθύνουν τοὺς μεγάλους. Ὁ κ. Βώρκε δὲν εἶχε παῖξιν ποτὲ μετὰ παιδιά, ἂφ' ἧς ἐποχῆς ἦτο καὶ αὐτὸς παιδί! καὶ ἰδοὺ ὅτι, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν Ρόζαν, ἐμάντευεν ἀκριβῶς τί ἐπρεπε νὰ κάμνῃ καὶ ποτὲ ἐπρεπε νὰ το κάμνῃ, διὰ νὰ εὐχαριστῇται ἡ μικρά.

Καθίσας κατόπι τὴν Ρόζαν εἰς τὰ γόνατά του, τῆς ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἡ ἀγαπητὴ τοῦ ἀνεψοῦλα, ὅτι θὰ ἦτο πάντοτε καλὸς πρὸς αὐτήν, ὅτι θὰ τὴν ἀγαποῦσε μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν, ὅτι θὰ ἐξούσεν εἰς τὸ ἐξῆς μαζί του, καὶ ὅτι αὐτὴ θὰ ἦτο τώρα «ἡ μικρὰ οἰκοδόμουνα.» Ἡ Ρόζα δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν αὐτοὺς τοὺς λόγους. Δὲν ἤξευρε τί πρᾶγμα εἶνε ὁ «θεῖος» ἀλλ' ὁ ἰδικός τῆς ἦρεσε καί, ὡς δειγμα εὐαρεσκείας, τοῦ ἐχάιδευσεν τὰ μάγουλα μετὰ τὰ ἀπαλά καὶ παχουλά τῆς χεράκια. Ἐπειτα ἠθέλησε καὶ καλὰ νὰ φιλήσῃ τὸ ἄκρον τῆς μύτης του, καὶ ἂφ' οὗ τὸ ἔκαμεν, ἀπῆλθον, νὰ τῆς κάμῃ κ' ἐκεῖνος τὸ ἴδιον.

« Ἐπειτα συνέχισεν

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΜΠΟΡΟΥΜΕΝ νὰ εἰπώμεν ἡ Πρῶτῃ Ἀνοιξίς, ὅπως λέγομεν ἡ Πρῶτῃ Ἀνάστασις. Καὶ εἶνε πραγματικῶς ἡ πρώτη ἀνάστασις, ἡ πρώτη ἀφύπνισις τῆς φύσεως ἐκ τοῦ φθινοπωρινοῦ καὶ τοῦ χειμερινοῦ ληθαργίου — ἡ πρόδρομος τῆς ἄλλης ἐκείνης, τῆς τελείας καὶ ὁριστικῆς, τὴν ὁποίαν θὰ χαίρεταις μετὰ ἑνα ἢ δύο μῆνας.

Τί ὠραία, τί θαυμασία ἐποχὴ αὕτῃ ἡ πρώτη Ἀνοιξίς εἰς τὰς Ἀθήνας μας! Ἐπρεπε νὰ κυττάξῃ κανεὶς συνεχῶς τὸν Ἡμεροδείκτην του, διὰ νὰ πείθεται ὅτι ἦτο ἀκόμη Ἰανουάριος, ὅτι ἐδασίλευεν ὁ χειμὼν εἰς ὅλην τὴν τὴν δόξαν Ἀλλὰ πόσον ὀλίγον τὸν ἠσθάνθημεν! Μόλις ἐκάλυψεν ἡ χιών τὰ κύκλω βουνά, μόλις ἐτόλμησε νὰ ἐμφανισθῇ διὰ μίαν μόνον ἡμέραν καὶ εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἰδοὺ πάλιν ἀμέσως ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος, καὶ ὁ ἥλιος λαμπρὸς καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα χλιαρά. Μία σειρά ὠραιότατων ἡμερῶν καὶ ἀκόμη ὠραιότερων σεληνοφαιστίων νυκτῶν, διεδέχθη ἀποτόμως τὴν σύντομον χειμερινὴν δριμύτητα. Καὶ αἱ θερμάστραι ἐσθέσθησαν, καὶ τὰ ἐπανωφόρια ἐφυλάχθησαν, καὶ τὰ παράθυρα, τὰ ἐρμητικῶς κλεισμένα, ἠνοιχθήσαν πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸ θάλασσον, καὶ οἱ ἐξοχικοὶ περίπατοι ἐῖλκυσαν τοὺς ἀστους, μικροὺς καὶ μεγάλους, καὶ ἀνεπετάσθη πρὸς θαυμασμόν ἡ λευκὴ σημαία τῆς ὠραίας ἐποχῆς: ἡ ἀντισμένη ἀμυγδαλιά, τὸ χάρμα τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ λατρεία τῶν ποιητῶν, ἡ προ-ἀγγελος τῆς μεγάλης ἐαρινῆς βλαστήσεως.

Ἀλλὰ καὶ αἱ αἰμοσταγεῖς ἀνεμῶναι ἐκάλυψαν πολυπληθεῖς τὰς ὄχθας τῶν ποταμίων καὶ τῶν ρυάκων, καὶ οἱ εὐώδεις μενεξέδες ἐπλημύρισαν ὑπὸ τὰ βαρυσκία φυλλώματα, καὶ οἱ νάρκισσοι ἀνύψωσαν τὰ λευκοκίτρινα κεφαλάκια, καὶ ἦτο ἀληθινὴ ἐορτὴ ἀνθῶν καὶ φωτὸς καὶ χαρὰς ἡ ἐν μέσῳ χειμῶν. Ἀνοιξίς, ἡ ὁποία διήρκεσε τόσο πολὺ, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐπιστεῦσαμεν οἱ εὐτυχεῖς Ἀθηναῖοι, ὅτι ὁ γέρω-Χειμῶνας μᾶς ἄφησε πλέον ὑγιάν.

Ἀλλ' ὄχι, εἶνε ἐδῶ ἀκόμη. . . Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ χαρίζεαι ἀκόμη πολλὰς ἡμέρας βασιλείας, καὶ εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν του νὰ σκυθρωπάσῃ καὶ πάλιν, ὅπως ἐμεῖς πρὸ ὀλίγου. . . Καὶ ἐν ᾧ κατα-

σκευάζονται αἱ ἐξέδραι καὶ προετοιμάζονται τὰ τῆς Ἀποκριᾶς, μικροὶ καὶ μεγάλοι αἰσθάνονται καρδιοκτύπι ἐλπίδος καὶ φόβου: Ἀρὰ γε θὰ διατηρηθῇ αὐτὸς ὁ ὠραῖος καιρὸς; ὅθ' ἠμπορέσωμεν νὰ ἐορτάσωμεν εἰς τὸ ὑπαίθριον τὰς δύο τελευταίας Κυριακάς; Τί κρῖμα ἂν βρέχῃ, τί ἐνόχλησις ἂν φυσᾷ, τί κίνδυνος ἂν κάμνῃ κρῖον. . .

Ἐποθεῖω, ὅτι οἱ νεαροὶ μου ἀναγνώσται, οἱ ζωηροὶ φίλοι τοῦ χαρτοπολέμου, πολλάκις αὐτὰς τὰς ἡμέρας μετεβλήθησαν εἰς μετεωρολόγους καὶ ἐπεσκόπησαν τὸν οὐρανόν, ἀνήσυχον διὰ τὸν φαῖον πέπλον, τὸν ὁποῖον ἤρχισε πάλιν νὰ περιβάλλεται. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι οἱ Πειραιεῖς δὲν ἔχουν πλέον νάνησιν. Αὐτοὶ ἔκαμαν τὴν ἐορτὴν τῶν ὠραίων καὶ μετὰ ἄρκετὰ ὠραῖον καιρόν, τὴν προηγούμενην Κυριακὴν. Καὶ ὅλοι αἱ Ἀθηναῖοι — ὅσας τουλάχιστον ἠμπούρεσε νὰ μεταφέρῃ ὁ σιδηρόδρομος, — κατήλθον εἰς τὴν γαίτονα πόλιν καὶ ἐθαύμασαν τὴν εἰσόδον τῆς Βασιλίσσης Ἀποκριᾶς, ἡ ὁποία ὡς θαλασσία θεοτὴς ἐπεφάνη εἰς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, ἐπιβαινούσα ὠραίας ἀρχαῖκῆς τριήρους, ἐν μέσῳ λαμπρᾶς συνοδείας ἀπὸ Νηρηίδας καὶ Τρίτωνας καὶ Δελφίνας, ἐν ᾧ μέγας καὶ καταλευκος κύκνος, ἐπλεεν ἐμπρὸς καμαρωτός, ἀνοίγων τὴν βασιλικὴν πομπήν. Καὶ διέσχισε τὸν λιμένα, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀποβάθραν, καὶ ἀπεβίβασθη, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ἄρμα μεγαλοπρεπές, καὶ ἐκάθισεν εἰς θρόνον ἔχοντα σχῆμα ἀχιβάδας, καὶ περιήλθε τὴν πόλιν, καὶ ἀνευφημήθη ἐν θουσιῶδες, καὶ ἐσκόρπισε τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος.

Καὶ ἐξοπίσω τῆς ἠκολούθησαν ὅλοι αἱ πειραικαὶ καὶ ἀθηναῖκα μασκαράται τῆς πρώτης αὐτῆς Κυριακῆς: Ἀμαξία φιλοκάλως ἐστολισμένην μίαν καμήλα ἀληθινήν, ζωντανήν, (ἀλλ' ὄχι τόσο καμικὴ ὅσον ἡ ψεύτικη, ἡ χορεύουσα μετὰ πόδας ἀνθρωπίνους), ἄλλαι σατυρικαὶ παραστάσεις εὐφύεσταται, μερικαὶ ἄλλαι πολὺ τραγικαί, προξενούσαι μᾶλλον μελαγχολίαν παρά χαρὰν (ὅπως ἡ ἐξώσις τῆς δυστυχοῦς χήρας μετὰ τὴν ἀνῆλκα ὄρφαν) καὶ εἰς τὸ τέλος ὁ στερεότυπος ἐκεῖνος Ἀνεμόμυλος, ὁ ὁποῖος τακτικὰ καθ' Ἀποκριὰν ἐμφανίζεται συμβολίζων τὰ ρωμαῖκα μυαλά, — καὶ μάλιστα βραβεύεται.

Καὶ τώρα, τὸ ἄρμα τῆς Βασιλίσσης Ἀποκριᾶς, βραδυποροῦν, ἀνέρχεται πρὸς τὰς Ἀθήνας. . . ὅθ' φθάσῃ τὴν προσηγῇ Κυριακὴν, καὶ ἡ βασιλίσσα τῆς Τρέλλας θὰ ἐγκαθιδρυθῇ πλεον εἰς τὴν πρωτεύουσάν. Ἀλλ' ἄρα γε θὰ διατηρηθῇ ὁ καλὸς καιρὸς; ὅθ' ἐξακολουθήσῃ ἡ πρώτη Ἀνοιξίς; Ὅπωςδῆποτε, σὰς εὐχομαι φρόνησιν εἰς τὴν τρέλλαν καὶ καλὴν διασκέδασιν.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΑΜΠΟΥΡΛΙΕΡΗΣ ΜΑΚ-ΑΔΑΜ

Εἶνε φοβερὰ ἱστορία, τὴν ὁποίαν αἱ μεγάλοι ἀδελφοὶ θὰ διηγούνται εἰς τὰ μικρὰ ἀδελφία τῶν. Καὶ οἱ μικροὶ ἀτακτοὶ θάνατριχιάζουν καὶ θὰ γίνωνται φρόνιμοι σὰν ἀρνάκια.

Μακάρι! Καὶ ὅμως ἡ ἱστορία αὕτῃ δὲν ἠμποροῦσε νὰ συμβῇ παρά εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διότι, — εἶνε πασίγνωστον, — ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα μας, ὅλα τὰ παιδάκια εἶνε ἡσυχὰ καὶ εὐπειθῆ. Τί θὰ ἐκαῖνε, σὰς παρακαλῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐνὰς Μπαμπούλας ἢ ἐνὰς Δράκος; ὅθ' ἀπέθνησκε τῆς πείνας, ἢ θὰ ἐπερνε τὰ βρεγμένα του καὶ θὰ ἐφευγεν. . . Ἐν τούτοις ὅμως, ἀκούω νὰ ψιθυρίζεται, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι χθὲς τὸ βράδυ ἡ Φιφὴ δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ ὅλην τὴν σούπα τῆς! ὅτι ὁ Γεώργιος δὲν ἤθελε μετὰ κανένα τρόπον νὰ πλυθῇ! καὶ ὅτι ὁ Μίμης, μεγάλο παιδί τριῶν μόλις χρόνων, ἤθελε νὰ βγῇ εἰς τοὺς δρόμους ὀλομόναχος!

Μπα! ἐγὼ ἐσάστισα! — Ἀκούσατε λοιπὸν ὅλοι τὴν ἱστορίαν μου, καὶ ὁ κύριος Μίμης ἂς προσέξῃ καλὰ, μήπως καμμιὰν ἡμέραν τὸν πάρεχ γιὰ ταμποῦρλο ὁ περίφημος Μὰκ- Ἀδάμ. . .

Ὁ Μὰκ- Ἀδάμ, καθὼς φανερώνει τὸ ὄνομά του, εἶνε ἱρλανδικῆς καταγωγῆς καὶ ἴσως μάλιστα εἶνε ἀπὸ οἰκογένειαν πολὺ ἀρχαίαν, ἂν πραγματικῶς πρόγονός του ὑπῆρξεν ὁ Ἀδάμ.

Ἀπὸ πολὺ νέος, κατετάχθη ὡς ἐθελοντὴς εἰς τοὺς γρεναδιέρους τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, τῆς Βασιλίσσης τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου καὶ τῆς Ἱρλανδίας.

Ὁ Μὰκ- Ἀδάμ ἦτο τόσο ὑψηλός, ὥστε ἀμέσως τὸν ἔκαμαν πρῶτον ταμποῦρλιερὴν, ἢ μετὰ ἄλλους λόγους ἀρχι-τυμπανιστὴν. Ἀλλὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀνάστημα δὲν τοῦ ἐφθάνε, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ διευθύνῃ τοὺς ἄλλους ταμποῦρλιέρηδες. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ καὶ ὁ ἴδιος νὰ κτυπᾷ τεχνικῶς τὸ ταμποῦρλο, πότε σιγώτερα, πότε δυνατώτερα, μετὰ χρόνον, μετὰ ρυθμόν.

Καὶ ἔμαθεν. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ θορυβώδες αὐτὸ ἐπάγγελμα. Τὰ ρ ρ ρ ρ ρ α τ α π λ α ν π λ α ν ρ α τ α π λ α ν! τὸν ἐμάγευαν, τὸν ἐνθουσίαζαν, τὸν ἔκαμνεν ἔξω φρενῶν. Κεραυνὸς ἠμποροῦσε νὰ πέσῃ κοντὰ του, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν εἶχε γίνῃ πλεον τεχνίτης εἰς τὸ ταμποῦρλο, ὁ συνταγματάρχης του τῷ εἶπε:

— Μὰκ- Ἀδάμ, σὲ διορίζω ἀρχι-τυμπανιστὴν, διότι σὺ εἶσαι ὁ ὑψηλότερος ἄνθρωπος τοῦ συντάγματος.

— Ναί! ἀλλὰ σεῖς, συνταγματάρχα μου, εἰσθε ὁ μεγαλύτερος! ἀπήντησεν εὐθὺς ὁ Μὰκ- Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐστερεῖτο ἐτοιμότητος.

Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τὰς ἀντιλογίας! ἀλλ' ἐπειδὴ

αὐτὴ τὸν ἐκολάκευε, δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ Μάκ-Ἀδάμ ἐφόρεσε τότε ἕνα σκούφον πανύψηλον, ἀπὸ δέρμα μαλλιαρόν, ποῦ θὰ ἐχωροῦσε μέσα του ὁλόκληρον οἰκογένειαν. Τοῦ ἔδωσαν ἀκόμη μίαν βλούζαν κόκκινην με χρυσὰ γαλόνια εἰς τὰ μανίκια, καὶ ἐφαντάζετο πλέον ὅτι εἶνε ὁ βρασιότερος στρατιώτης τῆς Μεγάλης Βρετανίας, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅλου τοῦ κόσμου!

Καὶ ὅμως, ὅστερ' ἀπὸ ὀλίγον ἔγινε μελαγχολικός. Τὸ κόκκινο ραβδί με τὸ χρυσὸ μῆλο ποῦ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χε-

— Εἶσαι πολὺ ὑψηλός, εἶπε καὶ ὁ συνταγματάρχης. Ἐπειτα, συλλογίσου καὶ τί θέσιν κατέχεις ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ συντάγματός μου, τὸ ὅποτον ἀκολουθεῖ τὸ λοφίον τοῦ σκούφου σου! Ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου θέσιν, ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον ἐμπρός, ἡ ἰδική σου εἶνε ἡ πλέον ζηλευτή. Διὰ τὴν ἐκτιμᾶς τὴν τιμὴν πού σου ἐδώσαμεν;

— Τὴν ἐκτιμῶ, εἶπεν ὁ Μάκ-Ἀδάμ, ἀλλὰ με στενοχωρεῖ. Ἦθελον ἀκόμη νὰ βαρῶ τὸ ταμπούρλο. Πῶς φαίνεται, συνταγματάρχα μου, ποῦ δὲν ἐκάματε ποτὲ ταμπουρλιέρης. Ἀν δὲν ἦταν αὐτό, θὰ ἦσθε καὶ σεῖς με τὴν γνώμην μου.

— Τί νὰ σου κόμω; εἶπεν ὁ συνταγματάρχης. Τελος πάντων! Ἀφ' οὗ σοῦ ἀρέσῃ τόσο πολὺ, ἀφ' οὗ δὲν εἰμπορῆς νὰ κἀμης διαφορετικά, σοῦ δίδω τὸ δικαίωμα νὰ πέρνῃς τὰ ξυλάκια τοῦ ταμπούρλου, ὅταν ἔχῃς ἀδειαν ἐξόδου ἢ περιπάτου. . . Ἄλλο τίποτε δὲν εἰμπορῶ νὰ σου κάμω. Καὶ ἔτσι, βλέπεις, παιδί μου, παραβιάζω τὸν κανονισμόν.

— Μὰ . . . συνταγματάρχα μου . . . ξυλάκια χωρὶς ταμπούρλο, τί νὰ τα κάμω; . . .

— Σιωπή! δὲν θέλω ἀντιλογίες! διέκοψεν ὁ συνταγματάρχης, καὶ ἔκαμε μεταβολήν.

Καὶ τότε, ἰδοὺ τί φοβερὸν θέαμα εἶδαν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔκαμναν τὸν περιπάτον τους εἰς τὰς πλατείας καὶ εἰς τὰ πάρκα τῆς πόλεως:

Ὁ Μάκ-Ἀδάμ, ἀφ' οὗ πολὺν καιρὸν ἔσπασε τὸ κεφάλι του νὰ εὕρῃ με τί τρόπον ἤμποροῦσε νὰ χρησιμοποίησιν τὰ ξυλάκια . . . χωρὶς ταμπούρλο, ἔγινε σχεδὸν τρελός. Παρεμόνευσεν οἱ μὲν μικρὰ παι-

διά τὰ ἄτακτα, ὅσα ἐννοοῦσαν νὰ περπατοῦν μονάχα των καὶ νὰ μὴ πιάνουν τὸ χερί τῆς μητέρας των ἢ τῆς νταντᾶς των, τὰ ἄρπαζε, τὰ ἔδενε μ' ἕνα λωρί ἀπὸ τὰ πόδια καὶ ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ τα ἐκρεμοῦσεν ἀπὸ τὸν λαιμόν του, ἀπαράλλακτα ὅπως ἄλλοτε ἐκρεμοῦσε τὸ ταμπούρλό του!

Καὶ τότε, — πῶ, πῶ, τρομάρα τους! — με τὰ ξυλάκια, δὲν τολμῶ νὰ σας εἰπῶ εἰς ποῖον μέρος τοῦ σώματός των τὰ ἐκτυποῦσεν. . . Ἀλλὰ ὅχι βέβαια εἰς τὸ πρόσωπόν των. Ρρρρραταπλάν! πλάν! ραταπλάν!

Εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί φωνῆς ἔδωσαν τὰ δυστυχισμένα ἄτακτα παιδάκια! . . . Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως αἱ μεγάλοι ἀδελφαὶ ἐπαίξαν ἡσυχα τὰς κούκλας των, καὶ ἀκολουθοῦσαν φρόνιμα τὸν πατέρα των καὶ τὴν μητέρα των.

Ἀλλὰ ὅστερ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ὅλα τὰ παιδάκια ἔγιναν φρόνιμα, καὶ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὁ ταμπουρλιέρης Μάκ-Ἀδάμ δὲν ἤμποροῦσε νὰ εὕρῃ, . . . οὔτε ἕνα ταμπούρλο! Κανένα παιδί δὲν ἐγύριζεν ἐξω μονάχο του. Καὶ τὰ πειθ' ἄτακτα, μάλιστα ἔθλεπαν ἀπὸ μακριὰ τὸν πανύψηλον σκούφον, ἔσπευδαν νὰ ὑπακούσουν καὶ νὰ πιάσουν τὸ χερί τῆς νταντᾶς των.

Ἀφ' οὗ εἶδε καὶ ἀποεῖδεν, ὁ Μάκ-Ἀδάμ ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας. Ἡ Βασίλισσα τὴν ἐδέχθη ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Μάκ-Ἀδάμ εἶχεν ὑπηρετήσῃ τὸν στρατὸν καὶ τὴν κοινωνίαν πολλὰ χρόνια, διέταξε νὰ του βγάλουν σύνταξιν καὶ νὰ τον ἀφήσουν νὰ ζήσῃ ὅπου ἤθελε.

Τότε ὁ Μάκ-Ἀδάμ ἐδιάλεξε μίαν μικρὰν καὶ ἡσυχον πόλιν τῆς Ἰρλανδίας. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν παρέλειψε νὰ προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του. Ἀφ' οὗ ἐδιόρθωσεν ὅλα τὰ παιδιά, ἔγινε φανοκόρος καὶ ἀναπτε τὰ φανάρια χωρὶς ξύλον — σημαντικὴ οἰκονομία ὑλικοῦ διὰ τὸν δῆμον!

Ἐπειτα τὸν ἐχρησιμοποίησαν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον νὰ ξυστρίξῃ τὰς καμηλοπαρδάλεις, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ἄνθρωπος ὑψηλότερος καὶ καταλληλότερος δι' αὐτὸ τὸ ἔργον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Ἐχω ἀδελφί μωρουδάκι
Ποῦ ἀκόμα δὲν μιλάει
Τὸ γλυκὸ του στοματάκι
Ἀδιάκοπα γελάει.

Ἐχει γαλανὰ ματάκια
Καὶ τετράξανθα μαλλιά,
Καὶ ροδένια μαγουλάκια
Ποῦ γεμίζω με φιλία.

Κι' ἀπὸ χθές ἔχει ἀκόμα
Τὸ χρυσὸ μου τ' ἀδελφάκι
Ἐστὸ τρανταφυλλένιο στόμα,
Ἐνα κάτασπρο δοντάκι.

Τὴν καρδιά μου πλημμυρίζει
Ἀπὸ χθές τρελὴ χαρά,
Καὶ τὸ στόμα ψιθυρίζει
Γλυκοτράγουδα φαιδρά:

— Τὸ μικρὸ μαργαριτάρι
Πῶχει, φῶς μου, μέσ' ἐπὶ στόμ'·
Ἐχει πῶς μεγάλη χάρι
Κι' ἀπ' τ' ἀληθινὰ ἀκόμα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ «ΣΙΜΩΝ ΒΟΛΙΒΑΡ»

Ἀναβιβάζουν εἰς πεντακοσίας χιλιάδας τετραγωνικῶν χιλιομέτρων τὴν ἔκτασιν τῶν πεδιάδων τῆς Βενεζουέλας. Αἱ πεδιάδες αὗται, καλούμεναι ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ἱ λάνος, εἶνε ὀριζόντιοι, ὁμαλοὶ, σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν ἐπίπεδοι. Μόλις ἐδῶ κ' ἐκεῖ σχηματίζουν λοφίσκους ἢ λόφους, ὑψοῦμεναι μόνον παρὰ τὰς ὑψώσεις τῶν ὀρέων. Τὰς ἀπεράντους ταύτας ἐκτάσεις, πρασίνας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, κιτρίνας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, διασχίζει τὸ μεγαλοπρεπὲς ἡμικύκλιον τοῦ Ὀρενόκου.

Ἐν τούτοις, ὅσοι τῶν ἐπιβατῶν τοῦ Σίμωνος Βολιβάρ ἐπεθύμουν νὰ μάθουν περισσότερα περὶ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσουν τοὺς κ. Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίαν, προθύμους πάντοτε νὰπαντοῦν εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ νὰ παρέχουν γεωγραφικὰς πληροφορίας ἀκριβεστάτας καὶ θετικὰς.

Ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι οἱ περισσότεροι δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσουν τίποτε περὶ Ὀρενόκου, διότι πολλάκις εἶχον ταξειδεύσῃ δι' αὐτοῦ, ἄλλοι δὲ εἰς τὸ στόμιον τοῦ Ἀπούρη, ἄλλοι δὲ εἰς τὸν Ἀγιον Φερνάνδον τοῦ Ἀταβάπου.

Ἦσαν ὡς ἐπιτοπιεῖστον ἔμποροι, πραγματευταί, μεταφέροντες τὰς πραγματείας των εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἢ ἐξάγοντες αὐτάς διὰ τῶν ἀνατολικῶν λιμένων. Τὰ ἐπιπλέον τῶν ἐμπορευμάτων τούτων ἦσαν κακάον, δέρματα, ξυλεία, μέταλλα, βάρματα, καὶ τέλος ζῶα, διότι ἡ κτηνοτροφία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον ἔργον τῶν ἱλάνων, τῶν διεσπαρμένων ἀνὰ τὰς πεδιάδας.

Ἡ Βενεζουέλα ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ζώνην τοῦ ἰσημερινοῦ. Ἡ μέση θερμοκρασία ἐδῶ περιλαμβάνεται μετὰ τῶν 20 καὶ 30 βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου. Ἀλλ' εἶνε μεταβλητή, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς ὀρεινὰς χώρας. Μεταξὺ τῶν παρακτινῶν Ἀνδεων καὶ τῶν δυτικῶν, ἡ θερμότης λαμβάνει τὴν μεγαλητέραν ἔντασιν, ἀκριβῶς δηλαδὴ εἰς τὰς χώρας αὐτάς, τὰς ὁποίας διασχίζει ἡ κοίτη τοῦ Ὀρενόκου, καὶ εἰς τὰς ὁποίας οὐδέποτε φθάνουν αἱ θαλάσσιαι αὔραι, ἐμποδιζόμεναι ὑπὸ τῶν ὀρέων.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὑπὸ οὐρανὸν νεφροσκεπῇ, με ἄορίστους ἀπειλὰς βροχῆς, οἱ ἐπιβάται δὲν ὑπέφερον ἀπὸ ζέστην. Ἐλαφρὸς ζέφυρος, ἀντιθέτως πνέων πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀτμοπλοίου, τοὺς ἐρόσισε καὶ τοὺς ἀνεξωγόνει.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος, καθήμενοι εἰς τὸ πρυμναῖον κατὰστρωμα, παρετήρουν ἐδῶθεν κ' ἐκεῖθεν τὰς

ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Οἱ συνεπιβάται ἐφαίνοντο ἀρκετὰ ἀδιάφοροι πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο. Μόνον ἡ τριάς τῶν γεωγράφων ἐμελέτα τὰς λεπτομερείας, συζητοῦσα με κάποιαν ζωνρότητα.

Βεβαίως, ἂν ὁ Παῦλος ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτοὺς. θὰ ἐλάμβανεν ἀκριβεστάτας πληροφορίες. Ἀλλ' ἀφ' ἐνὸς ὁ λοχίας, ζηλότυπος, ἄγριος, δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς κανένα ξένον νὰνοίξῃ συνομιλίαν με τὸν ἀνεψιὸν του· ἀφ' ἑτέρου οὗτος δὲν εἶχεν ἀνάγκην κανενός, διὰ νὰναγνώριζῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὰ χωρία, τὰς νήσους καὶ τοὺς ἐλιγμούς τοῦ ποταμοῦ. Κατεῖ-

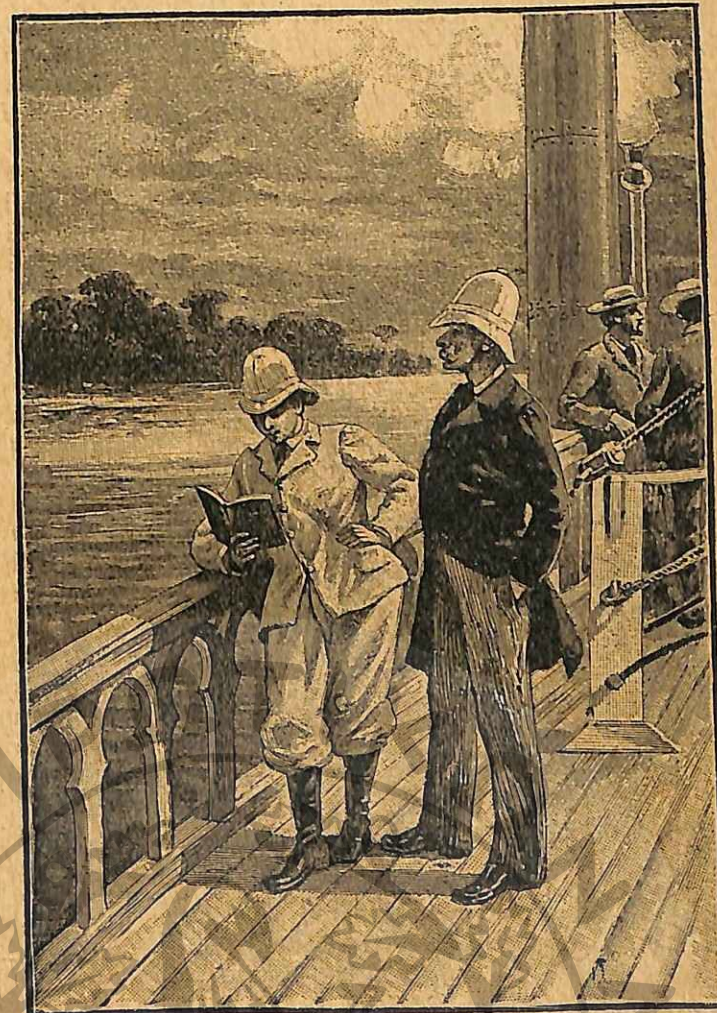
χεν ὁδὴν ἀσφαλίστατον: τὴν ἐκθεσιν περὶ τῶν δύο ταξειδίων, τὰ ὅποια εἶχε κάμῃ ὁ γάλλος Σαφφανζών, κατὰ διαταγὴν τοῦ γαλλικοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Τὸ πρῶτον, τῷ 1884, περιλαμβάνει τὰ κατὰ τὸν κάτω Ὀρενόκον, ἀπὸ τῆς πόλεως Βολιβάρης μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κάουρα, ὡς καὶ τὴν ἐξερύνησιν τοῦ σημαντικοῦ τούτου παραποτάμου. Τὸ δεύτερον, τῷ 1886—87, περιλαμβάνει ὁλόκληρον τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς Βολιβάρης μέχρι τῶν πηγῶν του. Ἐπειδὴ ἡ ἐκθεσις αὐτῇ τοῦ γάλλου ἐξερευνητοῦ ἦτο συνηγμένη μετ' ἐκτάκτου ἀκριβείας, ὁ Παῦλος ἐλογάρια-

ζεν ὅτι θὰ τῷ χρησιμεύσῃ μεγάλως εἰς τὸ δύσκολον τοῦτο ταξίδιον.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἐφωδιασμένος με ἀρετὸν ποσὸν ἰσπανικῶν πιᾶστρων, θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλας τὰς δαπάνας τοῦ ταξιδίου. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν χρημάτων, δὲν ἡμέλεισε νὰ συμπαράλβῃ καὶ εἶδη ἀνταλλαγῆς, — ὑφάσματα, μαχαίρια, καθρέπτας, ὑαλινὰ διάφορα καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα, σκευὴ ἢ κομποτεχνήματα μικρᾶς ἀξίας, — τὰ ὅποια θα διηκυόλυναν μεγάλως τὰς μετὰ τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Ἰλάνερων δόσοληψίας του. Τὰντικείμενα ταῦτα ἐπλήρουν δύο κιβώτια, τοποθετημένα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπο-

σκευῶν, εἰς τὸ βάθος τοῦ θαλαμίσκου τοῦ λοχίου, παραπλευρῶς εἰς τὸν θαλαμίσκον τοῦ Παύλου.

Λοιπὸν, ὁ Παῦλος, με τὸ βιβλίον ἀνοικτὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, παρηκολούθει διὰ προσεκτικοῦ δλεμματος τὰς δύο ὀχθας, τὰς ἀντιπαρερχομένας ὁλονέν. Εἶνε ἀληθές, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ συμπολίτης του Σαφφανζών εἶχε κάμῃ τὸ ταξίδιον διὰ πλοιαρίου ἰστιοφόρου, διότι τότε ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν ἀτμόπλοιον οὔτε μέχρι τοῦ Ἀπούρη. Ἀλλὰ μήπως πέσαν τοῦ Ἀπούρη, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιός του, δὲν θὰ ἠναγνάζοντο

Ὁ Παῦλος, με τὸ βιβλίον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. (Σελ. 41, στ. γ'.)

καὶ αὐτοὶ νὰ καταφύγουν εἰς τὸ ἴδιον πρωτογενὲς μέσον συγκοινωνίας, τὸ τόσον κοπιῶδες καὶ ὀχληρὸν;

Τὴν πρωίαν, ὁ Σίμων Βολιβάρ διήλθεν ἐμπροσθεν τῆς νήσου Ὀροκοπίνης, τῆς ὁποίας αἱ φυτεῖαι ἐφοδιάζουν ἐπαρκῶς τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ἡ κοίτη τοῦ Ὀρενόκου στενεύει μέχρις ἐνεακοσίων μέτρων, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀποκτᾷ πάλιν πλάτος τριπλασίον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκοπίας του, ὁ Παῦλος διέκρινε καθαρώτατα τὴν ἀπέραντον πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὀλίγοι μεμονωμένοι λοφίσκοι ὑπῆρχον.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλά-
ξουν : ἡ Φασγορίτσα θάλασσα μετὰ τὸ
Κρητικὸ Ναυτόπορον, Περίλυπον Ὀρμα-
ρὴν καὶ Μελαγχολικὸν Μουσικόν. — ὁ Βα-
σιλεὺς τοῦ Κατέργου μετὰ τὸν Ἰππότην Γου-
λιέλμον, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης καὶ Ναγαρόν
Καρίαν. — ἡ Ἀποπτῶσα Ἑλπίς μετὰ τὸν Κε-
ραυδοφόρον, Ἀγγελὸν τῆς Δουτίνας, Ζορε-
ρόν Νέφος καὶ Ἐρυθρὰν Καμέλιαν. — ἡ Με-
λαγχολικὴ Σεληνολάτρις μετὰ τὸν Αἰθέρα, Δι-
χροὸν Φούβιον καὶ Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλαι.
— ἡ Ἐσθθὴ Βωδπις μετὰ τὴν Χλόην τοῦ Κηρισσοῦ,
Ἄρθος τῶν Ἀλπεων καὶ Ἐσθθὴ Ναυτόπορον
— ὁ Νέος Ναυτης μετὰ τὸν Κιρέλιν Ἀἷ, Χιονο-
σκεπὴ Δίρρην καὶ Δημιότινα Βώλον. — τὸ
Χρυσὸν Παράχι μετὰ τὴν Χιανὴν Μαργαρίταν,
Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα καὶ Μικρὰν

